

Vuit muntanyes i una felicitat

Maica Rafecas escriu sobre les «espectacularment profundes» novel·les de Paolo Cognetti, 'Les vuit muntanyes' i 'La felicitat del llop' | «En ambdós casos, la descripció, el detall i la saviesa sobre aquests indrets on domina la neu són dignes d'admiració i plaer en la lectura».

«En ambdós casos, la descripció, el detall i la saviesa sobre aquests indrets on domina la neu són dignes d'admiració i plaer en la lectura.» | Maica Rafecas

El mes de març de 2022 vaig ser convidada a participar al festival MOT de literatura a propòsit de la meua novel·la *El setembre i la nit*. L'esdeveniment, celebrat entre Girona i Olot, enguany tenia com a centre d'interès la ruralitat. S'hi va parlar de la literatura com a mitjà d'expressió de la vida rural, el camp, els boscos, les muntanyes, que difícilment actuen com a mer escenari perquè sovint, quan llegim, ens trobem que el paisatge reflecteix el món interior dels personatges o que el lloc, natural i feréstec, constitueix l'eix d'una trama tempestuosa.

Mirant els autors amb qui compartia programa, em va cridar l'atenció Paolo Cognetti, autor de *Les vuit muntanyes* i *La felicitat del llop*, dues novel·les espectacularment profundes, transparents, fredes i humanes. Totes dues escrites en primera persona i, tot i no ser el mateix personatge, de la mà d'un home jove amant de l'alta muntanya, després del festival me les vaig llegir de seguida.

Les vuit muntanyes narra la història d'en Pietro, un noi que des de petit estiujejava a un poble dels Alps italians, on la seva mare cuidava la casa llogada i feia vida amb les veïnes mentre el seu pare s'ocupava de coronar tants cims com li era possible, enduent-se quan podia en Pietro, que

no sempre tenia força i valor per trepitjar tanta neu. La seva amistat amb en Bruno, un noi del poble amb qui tenien com a activitat preferida explorar els torrents, acaba de triangular la reflexió sobre els valors humans i comunitaris d'una realitat rural i els valors consumistes i més aviat capitalistes de l'acumulació de cims i victòries a qualsevol preu.

La felicitat del llop, escrita posteriorment, narra la història d'en Fausto, un home que s'escapa de l'atrafegada vida de ciutat i deixa enrere l'amor frustrat per endinsar-se, com els llops, en les profunditats de les valls al voltant de Fontana Fredda, també als Alps. Treballant de cuiner en un bar de poble i després a la cabanya dels llenyataires encarregats d'un bosc, s'envolta de persones i anècdotes en què l'animalitat que portem a dins aflora des de la tendresa i la serenitat, retrobant-se amb l'amor i la calma.

Personalment, *Les vuit muntanyes* em va fer entrar més en la lectura per la profunditat emocional que desprèn, el fets clau i els punts de gir, amb la figura del pare present malgrat el pas dels anys, la figura del Bruno palpitant malgrat la distància, el pensament convuls i la immensa soledat que caracteritza fàcilment tantes vides contemporànies. També hi ha la mare, secundària, discreta i puntal a la vegada, recordant-nos la invisibilitat de les cures de qualsevol espai habitat.

La felicitat del llop és una perla provinent del mateix autor, amb la mateixa prosa cristal·lina i pausada, amb el mateix perfil de personatge encaboriat, que no ens podem perdre després de *Les vuit muntanyes* i que segueix reflexionant sobre els llocs on habita l'animalitat, la llibertat i tota la força de la natura. En ambdós casos, la descripció, el detall i la saviesa sobre aquests indrets on domina la neu són dignes d'admiració i plaer en la lectura.

Agraeixo molt haver estat convidada al festival MOT perquè recull un seguit d'activitats que valen molt la pena i perquè gràcies al mateix he pogut conèixer molts autors que no coneixia, en especial Paolo Cognetti, que us transportarà just a les entranyes dels Alps i de qualsevol vall d'alta muntanya que puguem tenir més a prop i que evoqui una manera de mirar el món i de viure, omplint d'humanitat la quietud de la natura i situant tots els colors de l'ànima en la immensitat de la neu.